



ΑΠΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ.

ΚΤΟΣ ΙΓ΄.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 1880,

ΑΡΙΘ. ΙΒ΄.

Συνδρο: ἐτήσι: ἐν Ἑλλάδι Δρ: 1>
 » » » Ἐξωτερικῶν » 2>

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
 Ἐν ἠδῶν Ἐρμού ἀριθμ. 79.

Εἰς οὐδένα, πλὴν τῶν τακτικῶν ἀναποκριτῶν, στέλλεται ἡ Ἐφημερίς τῶν Παίδων ἀνευ προληρωμῆς.

*** Ἀμφοροειδῆ.**

Εἰς ὑπονοήριστα μέρη καὶ ἂν στρέψωμεν τὴν προσοχήν μας, βλέπομεν πράγματα θαυμαστά, ἔργα Θεοῦ Παντοδυνάμου καὶ Παναγθοῦ. Ἐν δὲ ἀπὸ τὰ θαυμασιὰ ταῦτα πράγματα εἶναι καὶ τὸ φυτὸν, τὸ ὁποῖον παριστᾷ ἢ παροῶσα εἰκονογραφία. Ὀνομάζεται Νηπενθὲς τὸ διῶλιστικὸν καὶ ἀνήκει εἰς τὰ Ἀμφοροειδῆ, τὰ φύλλα τῶν ὁποίων τελειώνουν εἰς πραγματικούς ἀμφορεῖς, ἤτοι ἀγγεῖα ἐμπεριέχοντα ὕδωρ! Πού δὲ εὐρίσκουσι τὸ ὕδωρ; ἀρά γε λαμβάνουν αὐτὸ ἐκ τῆς βροχῆς τοῦ οὐρανοῦ, ἢ ῥοφῶν αὐτὸ ἀπὸ τῆς γῆς; Ὅχι ἀλλὰ τὸ κατασκευάζουν τὰ ἴδια! ὡς ἐκ τοῦ ὁποῖου καὶ ὀνομάζονται διῶλιστικά. Ὑπεράνω ἐκάστου φύλλου ὑπάρχει προσηρμοσμένον σκέπασμα, τὸ ὁποῖον ἀνοίγει ἢ κλείει κατὰ τὰς περιστάσεις: ὅταν δηλ. ὁ καιρὸς ἔναι ὑ-



Νηπενθὲς τὸ διῶλιστικόν.

γρὸς, τὸ σκέπασμα ἀνοίγει καὶ ὅταν ξηρὸς, κλείει: ὅταν δὲ τὸ φύλλον πληρωθῇ ὕδατος γίνεται βαρὺ καὶ δυνατόν νὰ ἀνατραπῆρ διὰ νὰ μὴ συμβαίη τούτο ὑπάρχει ὀπισθεν τοῦ σκεπάσματος αὐτοῦ μικρὸν τι ἄγκιστρον, διὰ τοῦ ὁποῖο τὸ φύλλον στερεοῦται εἰς ἔ,τι στέλεχος ἀπαντήσῃ καὶ οὕτως ἴσταται πάντοτε ὄρθιον.

Τὸ φυτὸν τοῦτο εὐρίσκεται εἰς πολλὰ μέρη τῆς Κίνας, εἰς τὰς Ἰνδίας καὶ ἄλλας θερμὰς χώρας: τὰ δὲ πτηνὰ γνωρίζουν αὐτὸ, καὶ ὅταν διψῶν ἔρχονται, ἀνοίγουν διὰ τοῦ ῥάμφους τῶν τὸ σκέπασμα καὶ πίνουν!

Οἱ Κινέζοι ὀνομάζουσι τὸ φυτὸν τοῦτο χοιροκάνιστρον, ἐπειδὴ ὁμοιάζει πρὸς τὰ κύνιστρα (καλάβια), ἐντὸς τῶν ὁποίων θέτουν τοὺς χοίρους τῶν, ὅταν τοὺς πωλοῦν: εἰ δὲ κάτοικοι τῆς Κεϋλάνης Πιθηκοπέτηρον,

λέγων δὲ, ὅτι, ὅταν οἱ πῆθκοι δεθοῦν, ἔρχονται καὶ πένουον ἀπ' αὐτό.

Οὕτως ὁ Θεὸς ἔλασε τὰ πλάσματα Του νὰ βοηθῶνται ἀμοιβαίως, τὸ ὅποιον εἶναι ἄραία δι' ἡμᾶς διδασκα-



Κεφαλιτὸν τῆς Αὐστραλίας.

λία, καὶ ἔδωκεν εἰς ἕκαστον εἶδος διάφορα σχήματα, θαυμαστὴν ποικιλίαν κατὰ τοὺς τόπους, ὅπου ζοῦν οὕτως εἰς τὴν Αὐστραλίαν ὑπάρχει ἕν ἄραιότατον μικρὸν φυτόν τοῦ εἶδους τούτου, Κεφαλιτὸν καλούμενον, καὶ



Σαρρακηνία ἢ Ἀμερικανική.

εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἕτερον ἢ Σαρρακηνία, τῆς ὁποίας τὰ φύλλα εἶναι ὡς μικρὰ σταμνία ἐμπεριέχοντα ὕδωρ· εἰς τὰ χεῖλη τούτων ὑπάρχουν τρίχες, ἀφίνουσαι μὲν τὰ ἔντομα νὰ εἰσέρχωνται, ἐμποδίζουσαι ὅμως αὐτὰ ἀπὸ τὸ νὰ ἐξέρχωνται· διότι τὰ φύλλα ταῦτα εἶναι ἔντομοφάγα!

ΘΑΥΜΑΣΤΟΤΕΡΟΝ ΤΟΥ ΤΗΛΕΓΡΑΦΟΥ

Ὁ Γεώργιος καὶ ὁ Θωμᾶς, βλέποντες τὸ σόρμα τῆ τηλεγράφου, πολλὸ ἐπεθόμουν νὰ ἴδωσι καὶ τὸ τηλε-

γραφεῖον αὐτό· ἡμέραν τινα λοιπὸν παρεκάλεσαν τὸν πατέρα των νὰ τοὺς ὀδηγήσῃ εἰς αὐτό. Ὁ πατὴρ δὲ νὰ εὐχαριστησῇ τὰ παιδιά, ὀδήγησεν αὐτὰ εἰς τὸ τηλεγραφεῖον, ὅπου εἶδον τὸν τηλεγραφεῖον πλησίον μικρᾶς μηχανῆς, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐξήρχετο ἠσπὴς χαρτίου, ἀφοῦ πρῶτον ἐγράφοντο ἀπ' αὐτῆς σημεῖα διάφορα! Τὰ παιδιά παρεκάλεσαν τὸν πατέρα των νὰ τηλεγραφήσῃ εἰς τὸν θεῖόν των, τὸ ὅποιον καὶ ἔγεινε, καὶ μετὰ τινα λεπτὰ ἔλαθον καὶ ἀπάντησιν.

Τὸ ἑσπέρας τὰ παιδιά περὶ οὐδενὸς ἄλλου πράγματος ὠμίλου, ἢ περὶ τῆς θ α υ μ α σ τ ο ὕ τ η λ ε γ ρ α φ ο υ. «Δὲν εἶναι, πατέρα, τὸ θαυμαστότατον πρᾶγμα εἰς τὸν κόσμον ὁ τηλεγράφος;» εἶπεν ὁ Θωμᾶς. «Ὁχι» ἀπήντησεν ὁ πατὴρ, εὐπάρχουν ἄλλα πρᾶγματα πολλὰ θαυμαστότερα..»

«Ἄλλα, πατέρα,» παρετήρησεν ὁ Γεώργιος· «ἐδπάρχει ἄλλος τρόπος νὰ στέλλωμεν καὶ νὰ λαμβάνωμεν εἰδήσεις τῶσαν ταχέως;»

«Μάλιστα καὶ πολλὸ ταχύτερον,» ἀπήντησεν ὁ πατὴρ.

«Μὲ τα σωστά σου, πατέρα;» εἶπεν ὁ Θωμᾶς.

«Εἰς μᾶς, πατέρα, ποῖον εἶναι αὐτὸ τὸ πρᾶγμα;»

παρεκάλεσεν ὁ Γεώργιος.

«Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, παιδιά μου,» εἶπεν ὁ πατὴρ, εἶναι πολλὸ θαυμαστότερον τοῦ τηλεγράφου, ἐπεὶδὴ οὔτε εἰς κατάστημα ἰδιαιτέρον εἶναι ἀνάγκη νὰ μεταβαίνωμεν, οὔτε σιρτὴν νὰ περιμένωμεν διὰ νὰ περιψῶμεν ἢ λάβωμεν εἰδήσεις· δὲν χρειάζονται δὲ σόρματα, οὔτε μηχαναί, καὶ τὸ θαυμαστότερον οὔτε ἀνάγκη ἔχομεν νὰ ἐκφράσωμεν ὅ,τι θέλομεν νὰ διαβιβάσωμεν· πρὶν εἶ ἐκφράσωμεν αὐτὸ, ἢ ἀπάντησις ἔρχεται μόνον πρόπει ἀληθῶς καὶ εὐκρινῶς νὰ ποθῶμεν διὰ νὰ γείνουσι δεκταὶ αἱ αἰτήσεις μᾶς.»

«Καὶ εἶναι δημοσιευμένος ὁ θαυμαστός οὗτος τρόπος τῆς διαβιβάσεως;» ἠρώτησεν ὁ Θωμᾶς.

«Μάλιστα, τέκνον μου, καὶ ἐλπίζω, ὅτι τὸ ἐνδιαφέρον σου δὲν θὰ ἀλαττωθῇ, ἀν ἀκούσης, ὅτι ἐμπεριέχεται εἰς τὰς Γραφάς.»

«Εἰς τὰς Γραφάς, πατέρα!» ἀνεφώνησεν τὰ παιδιά.

«Ναί, τέκνα μου, καὶ ἐὰν θέλετε ἀνοίξετε τὸν Δαυτὴλ, καὶ θὰ ἴδητε τὸν υπερθαύμαστον τούτον τῆς συγκοινωνίας τρόπον εἰς τὸ 8'. κεφάλαιον στίχους 20—23 ἐν τάξει καὶ τοῦτο δὲν εἶναι τὸ μόνον μέρος, ὅπου ἀναφέρεται, ἀλλὰ καὶ κάμπολλα ἄλλα.

Ἄφοῦ τὰ παιδιά ἀνέγνωσαν, ὁ Θωμᾶς ἐξεφώνησε «Πάτερ μου, ἐννοεῖτε τὴν π ρ ο σ ε ο χ ῆ ν!»

«Ναί, τέκνα μου, δοκιμάσατε τὸν τρόπον τούτον τῆς ἀμέσου συγκοινωνίας μετὰ τοῦ οὐρανοῦ μας Πατρὸς, καὶ εἶμαι βέβαιος, ὅτι θὰ τὸν εὐρετε πολλὸ πλεόν θαυμαστότερον ἀπὸ τὸν τηλεγράφον.»

ΣΠΟΓΓΟΙ.

Οι σπόγγοι ανήκουν εις την τάξιν εκείνην των δυντων, τα όποια είναι μεταξύ ζώων και φυτών, και όνομαζονται από τινες πρωτόζωα ή ζωόφυτα. Εκείνοι τους όποιους μεταχειρίζομεθα, είναι το έν μέρος μόνον του όλης σπόγγου· επειδή αυτοί συνίστανται εκ δύο μερών, όταν ζούν και αθάνατον εις τα βάθη των υδάτων.

Τά έν λοιπόν εκείνο είναι αυτό το όποιον όλοι γνωρίζομεν, το όδ άλλο όμοιάζει με γλαυώδη όσιον, ή όποια έχει πόρους, και είναι ελαστική, και εύρισκται μέσα εις τας τρύπας του πρώτου. "Αν δέ διά του μικροσκοπίου παρατηρήσωμεν βλέπομεν την βλήν ταύτην ότι είναι πλήρης μικρών και διαφανών σφαιριδίων.

Οι σπόγγοι έχουν ειδος ής της, διά της όποιας προσκολλώμενοι εις τας πέτρας λαμβάνουν την τροφήν από το ύδωρ, το όποιον εισχωρεί εις τας τρύπας του πρώτου μέρους, πολυπλασιάζονται δέ πολυλάκις διά σπέρματος, το ήποιον έξερχόμενον έξ αυτών πλέει επί τινι καιρόν εις το ύδωρ και έπειτα προσκολλάται εις τον πυθμένα. Εύρίσκονται δέ άλλοι εις μεγάλα βάθη και άλλοι εις ρυχά νερά, και φαυρεύονται υπό των σπογγαλιέων, οι όποιοι είναι συνήθως Έλληνες, διδασκόμενοι από μικράς ηλικίας να βουτούν εις πολυ βάθος. Οι άραιότεροι σπόγγοι άλιεύονται εις τα ύδατα της μεσογείου και άφοδ καθαρισθούν πωλούνται.

Υπάρχουσι πολλών μεγεθών και σχημάτων χοήσι μοι και περίεργοι σπόγγοι. Η εικονογραφία ήμών παριστά Ένα, όστις ύφούται έν ή δύο μέτρα επί των θαλασσιών βράχων. Ούτος έχει βάσιν στενήν, ήτις όσον ύψοται άνοίγει και καθιστά τον σπόγγον όμοιον με άγχιον, έντελώς κοίλον, και άκριβώς όμοιον με μέγα πο-

τήριον. Εις το τοιαύτον ύπερμέγεθος άγγειον ή φαντασία των ναυτών θεβαίως δέν ήδύνατο να δώση άλλο όνομα παρά το του φοβερού θεού της θαλάσσης, όθεν το άνόμασαν Ποτήριον το Ποσειδώνος!

Ο σπόγγος ούδαμού άλλου άναφέρεται έν ταις Άγίαις Γραφαίς, ειμή μόνον εις την περιγραφήν των παθών του Λωιτήρος. Κρεμάμενος δ Ήησους επί του ζαυρού, ένα προσερθη θυσία αντί ήμών, ειπε, «Διψώ» οι δέ σταυρωται γεμισαντες σπόγγον ύδους και θέ-

σαντες εις κάλαμον προσέφερον εις αυτόν να πίη! Ιωαν. ιδ'. 29 Μαθ. κ'. 48. Μαρκ. ιε'. 36.)



Ποτήριον του Ποσειδώνος.

Η Θάλασσα.

Εύρύχωρος ή θάλασσα,
Βαθεία και μεγάλη
Πολλά έργαλεία κάλλη,
Θαυμάσια πολλά.

Έκ' έρπει' άναριθμητα,
Μικρά μεγάλα ζώα,
Πλοία, φυτά όφθα,
Μαλάκια ίχθυε.

Εκαί κι' ό Λεβαθών
Κινούμενος με σάλον,
"Ον έπλασας μεγάλον
Να πάη έν αυτη.

Πάντα εις Σι έπιέουσι
Μετά ψυχής πεινώσης
Τροφήν 'ς αυτά να δώσης
Εις εύθετον καιρόν.

Άδεις 'ς αυτά, θύναγουν
Την χείρα σου άνοίγεις
Τους θηζυρούς Σ έγγίσεις
Χορταίνουν άγαθά.

Έκ σου ζωή και θάνατος!
Άδτα δέν ζωσι μόνο.
Έστω εις τον αιώνα,
'Η δόξα σου, θεέ!

ΟΙ ΚΡΥΣΤΑΛΛΩΔΕΣ

Ο σχηματισμός των πάγων, ή κρυσταλλώσεων, όστινες δεινάως καλύπτου τας θαλάσσας των δύο πόλων, είναι έν των μεγαλειότερων φαινομένων της φύσεως.

Οι πάγοι, τους όποιους άπαντούν οι περιηγηται εις τα παράλια της Σπιταβέργης και της Γρηλλανδίας,

ἔχουσι συνήθως 20 ἕως 25 πόδας τὸ πάχος· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον σχηματίζουσι ἀπεράντους κρυσταλλίνους πεδιάδας, τὴν ἔκτασιν τῶν ὁποίων λογαριάζουν ἕως τετρακοσίων τετραγωνικῶν λευγῶν. Ἡ ἐπιφάνεια τῶν κρυσταλλίνων πεδιάδων ἄλλοτε μὲν εἶναι ὁμαλὴ, ὥστε δύνανται ἅμαξά να διατρέξῃ ἐπ' αὐτῆς ἀκωλύτως πολὺς λεύγας, ἐνίοτε δ' ἀνώμαλος, ἔχουσα θοῶνά καὶ λόφους, τὸ ὕψος τῶν ὁποίων εἶναι 20 ἕως 30 ποδῶν

συγκρούμενοι ἀποτελοῦσι τρομερὸν κρότον. Πολλάκις τὸ πλῆθος αὐτῶν γίνεται ἐπικίνδυνον εἰς τὰ πλοῖα· φρικτὰ ναύαρχα ἠκολούθησαν ἀπὸ τὴν σύγκρουσιν τούτων, ὑπὸ τῆς ὀπίας διαβρήγνυται τὸ πλοῖον, ὡς ὑπὸ τῆς σφαίρας ἡ θέλος.

* Ἄλλοτε οἱ ὑπερμεγέθεις οὗτοι πάγοι, ἀντὶ συναντώμενοι νὰ θλασθῶσι, ἐξ ἐναντίας συγκολλῶνται καὶ γίνονται τρομερώτεροι. Οἱ δὲ μικρότεροι τούτων συν-



Πλοῖον ἐμπεσόν εἰς κρυσταλλῶνας.

ἢ δὲ θέα αὐτῶν προξενεῖ ἀπερίγραπτον ποικιλίαν σχημάτων καὶ χρωμάτων. Ἡ κίνησις τῶν κομμάτων ἢ ἀλλὰ ἰσχυρότεροι δυνάμεις θραύουσι τὰς κρυσταλλίνους πεδιάδας εἰς τεμάχια 100 καὶ 200 τετραγωνικῶν μέτρα, τὰ ὁποῖα συγκρούμενα διαβρήγνυται εἰς ἄλλα μικρότερα. * Ἄλλοτε πάλιν ὑπερμεγέθεις κρυσταλλῶνες, παρασυρόμενοι ἀπὸ βάρματα ἰσχυρά, συναπαντῶσιν ἀλλήλους παρασυρομένους κατ' ἐναντίαν διεύθυνσιν, καὶ

ωθοῦμενοι ὑπὸ τῶν κομμάτων καὶ συνεπιωρεῦόμενοι σχηματίζουσι ἐνίοτε ὑπερμεγέθεις πάγους, τῶν ὁποίων ἡ ἀνώμαλος ἐπιφάνεια ποικίλλεται ἐτι μᾶλλον ἐκ τῆς ἐπ' αὐτῶν πιπτούσης χύνης. Τὸ ὕψος τῶν κρυσταλλῶνων τούτων εἶναι 20 ἕως 30 ποδῶν ὑπεράνω τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης. Τὸ ἐπιπλέον δὲ μέρος αὐτῶν εἶναι ἐν γένει τὸ ἑν τέταρτον τοῦ ἐμβυθισμένου· ὥστε τὸ ἕλον ὕψος αὐτῶν εἶναι 100 ἕως 120 ποδῶν ἢ

"Αλλοτε πάλιν πάγοι 30—40 μέτρων μήκους ἐμβύζονται τόσον ὑπὸ τὰ ὕδατα, ὥστε ἐπ' αὐτῶν διαβαίνει τὸ πλοῖον, καὶ τότε ὁ κίνδυνος εἶναι μέγιστος· διότι, ἂν διὰ τινὰ αἰτίαν ὁ ἐμβυθισθὴς οὗτος πάγος χάσῃ τὴν ἰσορροπίαν του, τότε ὑφόμενος μὲ μεγίστην ταχύτητα ἐκτινάσσει τὸ πλοῖον ἢ τὸ ἀνατρέπει!

Περὶ τὸν κόλπον Βαρφίν οἱ θαλασσοπόροι ἀπαντῶσι

βουκόδεις πάγους, τῶν ὁποίων τὸ ὕψος ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης εἶναι 100 ποδῶν, καὶ τὸ πραγματικόν, ἢ τὸ ὅλον ὕψος αὐτῶν ἐπέκεινα τῶν 500 ποδῶν!

Τὰ ὕδατα ῥέοντα ἀπὸ τῆς κορυφῆς αὐτῶν κατὰ τὸ θέρος σχηματίζουσι μεγίστους καταβράκτας, προξενούσας εἰς τὸν θεατὴν ἐντόπωσιν ἀπερίγραπτον.

(Ἐκ τῆς Φυσικῆς Ἑμ. Ψόχα.)



Ὁ γέρον ἀποχαϊρετῶν τὴν Ρίζαν.

ΟΙ ΕΝΤΑΦΙΑΣΘΕΝΤΕΣ ΖΩΝΤΕΣ,

(Ἰδὲ προηγούμενον φύλλον)

—————

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ.

Ἡ λυπηρὰ ἀπώλεια.

Ἦτο τρίτη Ἰανουαρίου, ἐλόκληρος δὲ ἡμέρα εἶχε παρέλθει ἡσυχῶς καὶ μολονοὶ οἱ γέροντες δὲν εἶχε πολ-

λὴν ὄρεξιν, δὲν παρεκονεῖτο ὄμως, δεῖ ἐπονοῦσαν, ἀλλ' ἦτο εὐχαρὶς καὶ χαροπὸς μέχρι τῆς ἑσπέρας.

Μετὰ τὸ λιτόν του ὄμως δεῖπνον, ἐνφ' ἰσχυρῶς πλησίον τοῦ πυρὸς μετὰ τοῦ Ἰακώβου, αἰφνιδίως ἔγεινεν ὄχρως, ἀκούσθησεν ἐπὶ τοῦ ἐνὸς τοῦ πλευροῦ του καὶ θὰ ἔπιπεν εἰς τὸ πῦρ, ἂν ὁ Ἰακώβος δὲν ἐπρόφθασεν νὰ τὸν ὑποστηρίξῃ· μὲ πολλὴν δὲ δυσκολίαν κατάρ-

θωσε να τον μεταφέρει εις την κλίνην του, όπου έμει-
ναν επί πολλήν ώραν εις λήθαργον κατάστασιν, με τὰς
χειράς και τοὺς πόδας ψυχροὺς ὡς πάγος.

Ἐπί τέλους ἀνοίξας τοὺς ὀφθαλμούς του, «Ποῦ εἶ-
μαι,» ἀνέκραξε, «Πῶς ἐπὶ τῆς κλίνης μου;»

— «Ναί, παππού, — ἀπεκρίθη ὁ Ἰάκωβος τρέμων
εἰσέτι ἐκ τῶ τρόμου, τὸν ὁποῖον τοῦ ἐπροξένησεν ἡ αἰφνι-
δία λειποθυμία τοῦ γέροντος: «μικρὰ λειποθυμία σὲ
κατέλαβε, και ἔχασες τὰς αἰσθήσεις σου και σὲ μετέ-
φερα εἰς τὴν κλίνην σου.»

— «Σὺ μὲ μετέφερες ἐδῶ!» — εἶπεν ὁ γέρον, —
«Ἐὐλογητὸς ὁ Θεὸς ἡ δύναμις σου πρέπει νὰ ἠῤῥῆσῃ
καθ' ὅσον ἡ ἰδική μου ὠλιγόστευσεν. Ἐλθε πλησίον μου,
τέκνον μου, και ἐναγκαλίσου με· διότι θέλω νὰ σὲ εὐ-
χαριστήσω διὰ τὴν βοήθειάν σου.»

Ὁ Ἰάκωβος ἐρήφθη ἐπὶ τοῦ γέροντος και μετὰ
συγκινησεως ἐδέχθη τὰ χαιδεύματά του. Ἐπειτα ἔ-
δωκεν εἰς αὐτὸν ὀλίγον οἶνον νὰ πῖνῃ· και ἀφοῦ τὸν εἶ-
δεν ἤσυχον, ἐπλαγίασε και αὐτὸς πλησίον του, και ἀμ-
φότεροι παρεδόθησαν εἰς τὸν ὕπνον.

Τὴν ἀκόλουθον πρωΐαν ὁ γέρον ἠσθάνετο εἰσέτι ἑαυ-
τὸν παλὺ ἀδύνατον, ὁ δὲ Ἰάκωβος τὸν κατέπεισε νὰ
μείνῃ εἰς τὴν κλίνην του. Οὕτω παρήλθεν ἡ ἡμέρα ἐ-
καινή και ἡ νύξ χωρὶς νὰ ἐπέλθῃ καλλιτέρευσις εἰς
τὸν γέροντα. Τὴν 8ην ἡμῶς Ἰανουαρίου ἡ κατάστα-
σις τοῦ τόσον ἔχειροτέρευσε, ὥστε ἐνόμισε καλὸν νὰ προ-
ετοιμάσῃ τὸν Ἰάκωβον διὰ τὴν μέλλουσαν νὰ τῷ ἐ-
πέλθῃ συμφορὰν.

— «Ἐλα πλησίον μου, τέκνον μου, — κάθησε ἐπὶ
τῆς κλίνης μου και ἀκούσασον ἕτι ἔχω νὰ σοι εἶπω,»
εἶπεν ὁ γέρον. «Δὲν δύναμαι νὰ σοι ἀποκρίψω ἐπὶ πλέ-
ον, διὸ τὸ τέλος τῆς ζωῆς μου εἶναι πλησίον — αἰσθά-
νομαι, διὸ τὸ ἀδύνατον τῆτο σαρκίον μου πρέπει νὰ ἐ-
πανέλθῃ εἰς τὴν γῆν, ἐκ τῆς ὁποίας ἐλήφθη. Αἱ δυ-
νάμεις μου ἐξασθενοῦσι τόσον ταχέως, ὥστε θλαί αἱ ἐλ-
πίδες μου ἐξέλιπον.

«Ἐχω πεποιθήσιν εἰς τὴν γενναϊότητά σου, τὴν εὐ-
σέθειάν σου και τὴν πρὸς τὸν πατέρα ἀγάπην σου. Ὁ
Θεὸς, τέκνον μου, θὰ σὲ ἐπαναφέρει εἰς τοὺς κόλπους
του, ἡ δὲ ἐλπίς αὕτη πρέπει νὰ σὲ ὑποστηρίξῃ. Μετὰ
τὸν θάνατόν μου θὰ ἔχῃς, ὡς θλέπεις, ὀλιγωτέρας δυσ-
κολίας νὰ ὑπερνικήσῃς, και ὅταν ἔλθῃ ὁ καιρὸς νὰ ἀ-
φήτῃς τὸ κτηνοστάσιον, δὲν θὰ σοι γείνω ἐμπόδιον.
Μόνον μὴ διασπῆς εἰς τοῦτο, διὰ νὰ μὴ ἐκτεθῆς εἰς
περιττοὺς κινδύνους. Ναί, τέκνον μου, σὲ συμβουλεύω νὰ
ἔχῃς ὑπομονήν, ὅταν δὲν ἔχῃς κανένα νὰ συνομιλήσῃ·
πρέπει δὲ νὰ ἐνθυμήσῃς, ὅτι ὑπάρχουν πολλοὶ φυλα-
κισμένοι εἰς τὸν κόσμον, οἱ ὁποῖοι εἶναι καταδικασμένοι
εἰς πολυχρόνιον σιωπὴν, και οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν καν
τὴν ὁποίαν σὺ ἔχεις πυρηγορίαν, διὸ εἶναι ἀθάσιοι. Τὸ

μόνον, τὸ ὁποῖον μὲ ἀνησυχεῖ, εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ
θανάτου μου ἐπὶ τοῦ νοῦς σου· ὅταν ἴδῃς τὸ σῶμά
μου κείμενον ἄπνον και ἀψυχον, ἴσως σὲ καταλάβῃ
τρόμος, και πθανὸν νὰ δυσκολευθῆς νὰ τὸν κατανική-
σῃς. Ἄλλὰ διατι νὰ φοβηθῆς τὸ σῶμά μου; Μὲ ἐφο-
βείσο, ὅταν ἐκοιμώμην; ἢ ὅταν ἐλειποθύμωσα; Διατι
λοιπὸν νὰ μὲ φοβηθῆς ἀφοῦ ἀποθάνω;

«Ἀφοῦ ἀποθάνω, Ἰάκωβε, θάψῃ τὸ σῶμά μου εἰς
τὴν γῆν. Ἐκεῖ εἰς τὸ τυροποιεῖον σκάψῃ ἐν μνήμα θρ-
κετὰ βαθὺ και μεγάλην, ὥστε νὰ χωρῆ τὸ σῶμά μου,
και ἐκεῖ κατέθεσε αὐτὸ, ἕως οὗ ὁ πατήρ σου τὸ με-
ταφέρει και τὸ θάψῃ εἰς τὸν τάφον τῶν πατέρων μου
εἰς τὸ χωρίον μου.

«Ἀφοῦ ἐκτελέσῃς τὰ λυπηρὰν τοῦτο καθήκον, θὰ
μείνῃς ὀλομόναχος εἰς τὸ σκοτεινὸν τοῦτο μέρος, και
θὰ χύσῃς πολλὰ και πικρὰ δάκρυα. Θὰ μὲ φωνάζῃς,
ἀλλὰ δὲν θὰ σὲ ἀκούω, οὐδὲ θὰ δύναμαι νὰ ἀποκρί-
νωμαι εἰς τὰς φωνάς σου· ἀλλὰ τέκνον μου, πρῆζεε
μὴ καταβληθῆς ἀπὸ τὴν λύπην· ἀλλὰ φώναζε πρὸς Ἐ-
κείνον, ὅστις ἀκούει, ὅταν τὸν καλῶμεν μὲ πίστιν, — εἰς
τὸν πανταχοῦ παρόντα Θεὸν, και αὐτὸς θέλει σὲ πα-
ρηγορήσει και σὲ ὑπερασπίσει. Ὑποσχέθητί μοι, ὅτι
θὰ προστρέξῃς εἰς αὐτὸν και δὲν θὰ ἀφήσῃς τὴν θλίψιν
νὰ καταράγῃ τὰ ἐντόσθιά σου.»

Ὁ Ἰάκωβος ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ γέροντος, ἀλλ' οἱ
λυγμοὶ δὲν τὸν ἀφῆκαν νὰ διαβεβαιώσῃ αὐτὸν διὰ λό-
γον ἡ θλίψις τῆς χειρὸς ἀνεπλήρωσε τοὺς λόγους τοῦ
στόματος, ὁ δὲ γέρον, φιλήσας αὐτὸν, τῷ ἔδωκε τὴν
εὐλογίαν του.

Τέλος ἡ λυπηρὰ ἡμέρα ἐφθασεν, ὁ δὲ γέρον τὴν
8ην Ἰανουαρίου ἀφῆκε τὸ πνεῦμα. Τὰ πρὸ τοῦ θη-
νάτου και μετ' αὐτὸν συμβάντα ἐκτίθενται ἐν εἰδει ἡ-
μερολογίου ὑπὸ τοῦ Ἰακώβου ὡς ἐξῆς:

10 Ἰανουαρίου. «Θεὲ μου, Θεὲ μου! γενηθήτω τὸ
θέλημά σου, ἀφοῦ οὔτως ἠθέλησας! Ἡ καρδιά διαρρή-
γνυται και αἰμάσσει, τὰ δὲ δάκρυα θρέχουσι τὸ χαρτίον
και σκοτίζουσι τὴν ὄρασίν μου, ὥστε δὲν δύναμαι νὰ
γράψω τὸ θλιβερὸν συμβάν τοῦ θανάτου τοῦ σεβαστοῦ
και ἀγαπητοῦ παππού μου. Μοὶ φαίνεται δὲ, ὅτι ἔχασα
τὰς φρένας μου.

12 Αἱ φρένες μου ἐπανῆλθον, και σήμερον δύναμαι
νὰ συμμαζεύσω τοὺς διαλογισμούς μου. Ἐὰν δὲν ἐπί-
στευον, ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι μετ' ἐμοῦ, θὰ ἀπέθνησκον ἀπὸ
τὴν λύπην.

15 Τὴν 8ην Ἰανουαρίου ἤμην εἰσέτι πλήρης ἐλπίδων
περὶ τῆς ἀναρρώσεώς του, διότι ὁ ἀγαπητὸς γέρον ἐ-
φαίνετο πολὺ καλλίτερα. Ἄλλὰ μόλις ἐπλαγίασε τὴν
νύκτα, και τὸν ἤκουσα ἀναστενάζοντα· θαθέως. Ἐση-
κίωθην ἀμέσως πρὶν μὲ καλέσῃ νὰ τὸν βοηθήσω και ἀ-
νάψας τὸν λόχον, ἐπήγα πρὸς αὐτὸν και τὸν ἠρώτησα τι

είχε — «μία λειποθυμία με κατέλαβεν, απεκριθή με αδό-
νατον φωνήν, ὡς ἐκείνην, «τὴν ὁποίαν εἶχον πρότερον.»

— «Θέλεις νὰ σοὶ δώσω ὀλίγον οἶνον;»

— «Ὁχι τέκνον μου,» — ἀπεκριθῆ ἁμόνιον τρίψε τὰς
χειράς καὶ τοὺς κροτάφους μου με ὀλίγον ὄξος, ἔπειτα
ἀνάγνωσε ἐκ τοῦ προσευχηταρίου τὸ μέρος ἐλεῖνο, ὅπερ
γίνεται λόγος περὶ προσημασίας διὰ τὴν ὥραν ταύτην.»

Ἐπὶ τούτοις καὶ ἀφοῦ ἔτριψα τὰς χειράς καὶ τοὺς
κροτάφους του με ὄξος, ἤναψα τὸν λύχνον, διὰ νὰ βλέ-
πω καλλίτερα. Ἐπειτα ῥύθμους εἰς τὰ γόνατά μου, ἀ-
νέγνωσα με τρέμουσαν φωνήν, «Κύριε Θεέ, πάντα τὰ
ἐπὶ τῆς γῆς καὶ εἰς τὸν Οὐρανὸν εἶναι ἰδικά σου. Σὺ
φέρω πᾶν καλόν, τὸ ὅποιον εἶναι εἰς ἐμὲ, ὅσον μικρὸν
καὶ ποταπὸν καὶ ἂν ἦναι, διὰ νὰ τὸ καθαρίσῃς καὶ
τὸ ἀγιάσῃς καὶ με ὀδηγήσῃς εἰς καλὸν καὶ εὐτυχὲς
τέλος, μολοντί εἶμαι ἀνάξιος καὶ τῆς ἐλαχίστης χά-
ριτος παρὰ σοῦ.»

Μόλις ἐτελείωσα τὰς λέξεις ταύτας καὶ ὁ παπποῦς
διακόψας τὴν περαιτέρω ἀνάγνωσιν ἔλαβε τὰς χειράς
μου εἰς τὰς ἰδικάς του καὶ προσησχέθη ὡς ἐφεξῆς:
«ὦ Θεέ, κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην, καθ' ἣν μέλλω νὰ
παρασταθῶ ἐνώπιόν σου, συγχώρησόν μοι, ὅτι συλλο-
γίζομαι ὄχι μόνον περὶ τῆς ψυχῆς μου, ἀλλὰ καὶ περὶ
τοῦ πτωχοῦ τούτου παιδίου. Σὺ με καλεῖς εἰς σεαυτὸν
καὶ πρέπει ν' ἀφήσω αὐτὸ ὀλομόναχον· τρέμω δὲ συλ-
λογιζόμενος τὰς λύπας καὶ δοκιμασίας, εἰς τὰς ὁποίας
θὰ εἰρηθῆ ἐκτεθειμένον ὦ Κύριε, δέομαι σου ἐνίσχυ-
σον αὐτὸ, καὶ εὐδόκησον, ὥστε νὰ ἐπανίδῃ τὸν οἶκον καὶ
τοὺς γονεῖς του; καὶ δός του θάρρος καὶ φρόνησιν, ὥστε
μετὰ τὸν θάνατόν μου νὰ ἦναι ὀπομονητικὸν καὶ νὰ ὀ-
ποταχθῆ εἰς τὸ θέλημά σου, ἀγιάσον δὲ ὅλας ταύτας τὰς
δοκιμασίας πρὸς τὸ καλὸν αὐτοῦ. Ἀμήν.»

Μετὰ ταῦτα με εἶπε νὰ προσεσχθῆ καὶ ἐγώ. Ἐπὶ
ὃ ἐγὼ προσεσχόμην, αὐτὸς ἐπανελάμβανε ἐδάφια ἐκ
τοῦ Εὐαγγελίου.

Ἡ Ρόζα ἐγερθεῖσα ὀπὸ τῆς λάμπρος ἀσυνήθους
φωτὸς, ἤρχισε νὰ βελάζῃ με τόνον πολλὸ συμπαθητικόν.

«Ἄδυστοχὴ Ρόζα!» εἶπεν ὁ παπποῦς, «πρέπει νὰ
τὴν χαϊδεύσω μίαν ἀκόμη φοράν πρὶν ἀποθάνω! Πή-
γαινε τέκνον μου καὶ φέρε τὴν εἰς τὴν κλίνην μου.»

Ἐκαμα καθὼς εἶπε, ἡ δὲ Ρόζα σηκώσασα τοὺς
ἄνω ἔμπροσθίους πόδας τῆς, ἔβαλεν αὐτοὺς εἰς τὰ γό-
νατα τοῦ παπποῦ καὶ ἤρχισε νὰ γλύφῃ τὰ γένεα του
διὰ τῆς γλώσσης τῆς. Ὁ γέρον ἐχαίδευσε αὐτὴν ὀ-
λίγον, ἐγὼ δὲ πάλιν μετέφερα αὐτὴν εἰς τὴν θέσιν τῆς.

Ἐπιστρέψας εὐρον αὐτὸν συγκεινημένον, προσεπά-
θησα δὲ νὰ ἐκφράσω τὰ αἰσθήματά μου, ἀλλ' ἡ συγκί-
νησίς μου με ἐμπόδιζεν ἀπὸ τοῦ νὰ ὀμιλήσω. Τέλος
πάντων ὅμως κατάρθωσα νὰ κρατήσω ἑμαυτὸν καὶ εἶπον;

«εἰς τὸ καλόν, ἀγαπητέ μοι παπποῦ! Χαῖρε! Πιστεύω
ὅτι θὰ ἀνταμωθῶμεν καὶ πάλιν μίαν ἡμέραν εἰς τὸν
οὐρανόν! Ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσω τὰς καλὰς συμβου-
λάς καὶ διδασκαλίας σου, ἀλλὰ θὰ ἀγωνίζομαι καθ' ἐ-
καστήν νὰ τὰς ἀκολουθῶ.»

«Μὴ λυπῆσαι, λοιπὸν, δι' ἐμὲ, ἀγαπητέ μοι παπποῦ·
δίδοι με προητοίμασας καλῶς νὰ ἀποστίνωμαι πρὸς
τὸν Θεὸν καὶ νὰ εὐρίσκω ὀποστήριεῖν εἰς αὐτόν.»

Τότε ὁ γέρον ἔβληψε τὴν χειρὰν μου καὶ προσε-
πάθησε νὰ ἀποκριθῆ εἰς τοὺς λόγους μου, ἀλλὰ μόνον
δι' ἀναστεναγμῶν ἠδυνήθη νὰ ἐκφράσῃ τὴν εὐχαριστή-
σιν του.

«Ναί, σεβαστέ μοι παπποῦ,» — ἐξηκολούθησα λέ-
γων μετὰ λιγμῶν, «πάντοτε θὰ ἐνθυμούμαι τὰς καλὰς
νουθεσίας σου, καὶ ἐξ ἀγάπης πρὸς σὲ θὰ κάμνω πᾶν
ὅ,τι ἤθελε συντείνει νὰ με διατηρήσῃ ζῶντα καὶ νὰ
με λυτρώσῃ ἐκ τοῦ τόπου τούτου. Χαῖρε, παπποῦ μου,
Χαῖρε!!»

Ἐπὶ τούτοις μικρὰν τινα σπασμοδικὴν κίνησιν τοῦ σώ-
ματός του ἤτο ἡ τελευταία! Ἡ χεὶρ του, ἦτι; ἐγένετο
κατὰ μικρὸν ψυχροτέρα, ἐπὶ τέλους ἀφήκε τὴν ἰδικὴν
μὸν, αὐτὸς δὲ φθορίας. «Ὁ Θεὸς μαζί σου τέκνον
μὸν» ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ τὸ πνεῦμα τῆς
ἀπέπη πρὸς τὸν Κύριον. (ἀκολουθεῖ).

Οἱ Χαρταετοὶ τῆς Κίνας

Ἐπάρχουν εἰς τὴν Κίναν πολλὰ πράγματα διαφο-
ρετικὰ παρὰ εἰς τὰ μέρη μας. Ἐκεῖ τὰ καλαίτω-
ρα κηράσια τῶν εὐγενῶν ὀποχρεοῦνται νὰ φοροῦν μι-
κρὰ σιδηρὰ ὀποδήματα, τὰ ὅποια προξενοῦν εἰς αὐτὰ
πολὸν πόνον καὶ δὲν ἀφίνουν τοὺς πόδας των νὰ μεγα-
λύνουν. Ἄλλ' ἂν ἀφήσασθην τὸ δυσάρεστον τούτο, καὶ
ἂν ἀκούσωμεν κατὰ τι διασκεδαστικόν.

Πᾶν παιδίον δὲν ἀγαπᾷ τὸν χαρταετόν του; εἰς
τὴν Κίναν λοιπὸν καθὼς καὶ εἰς τὰ μέρη μας ἡ ἀνοι-
ξίς εἶναι ἡ ἐποχὴ τῶν αετῶν. Ὅ! ἐὰν ἐπηγαίνετε ἐκεῖ
θὰ ἐβλέπατε ὅλον τὸν ἀέρα γεμάτον ἀπὸ χαρταετοῦς,
ἔχοντας διάφορα σχήματα, ἐπειδὴ εἰς τὴν Κίναν οἱ
ἄνθρωποι πολλὸ εὐχαριστοῦνται εἰς αὐτούς. Θὰ ἐβλέ-
πετε ἕναν ὡς ἄνθρωπον με κεφαλὴν, χεῖρας, πῖλον,
ὀποδήματα κ.τ.λ., παρέχει μικρότερον ὡς χελιδόνα,
καὶ παρέχει ἄλλον ἀκόμη μικρότερον. Ἀναβαίνει εἰς
τὸν ἀέρα με τριζμοὺς καὶ κινήματα ὡς νὰ ἦτο ἀληθὲς
ἐκατονπόδαρον. Παρέκει θὰ ἐβλέπετε ἄλλον ὅμοιον με
μέγαν δράκοντα καὶ πολλοὺς ἄλλους μικροὺς τετρα-
γώνους καὶ κυκλικούς.

Εἶναι ἀληθῶς πολλὸ ὠραῖον θέαμα νὰ βλέπῃ τις τοὺς
χαρταετοὺς πετωμένους ἐν καιρῷ τῆς ἡμέρας. Τὴν νύκτα

ὄμως τὸ θέαμα εἶναι ὀραϊότερον, ἐπειδὴ δένονται εἰς ἕκαστον ἐξ αὐτῶν τέσσαρα ἢ πέντε μικρὰ φαναράκια, καὶ πετῶσι μὲ αὐτά. Μὴ νομίζετε ὄμως, ὅτι τοὺς χαρταετοὺς τοὺτους τοὺς πετοῦν τὰ παιδιά, καθὼς γίνεται ἐδῶ εἰς τὸν τόπον μας· εἰς τὴν Κίναν οἱ ἠλικιωμένοι κάμνουν τοῦτο, τὰ δὲ παιδιά συναθροίζονται καὶ βλέπουν!

ΠΟΙΚΙΛΑ

—'Αμερικανὸς τις ἀνεκάλυψε μέθοδον, δι' ἧς οἱ βουτηχτάλ δένονται νὰ λαμβάνουν μεθ' ἑαυτῶν πεπιεσμένον ἀέρα, ἀντὶ νὰ διοχετεύουν αὐτὸν ἐκ τῶν ἄνω διὰ μέσου ἀεραντλίας.

—'Υπάρχει εἰσέτι εἰς τὸ ναυτικὸν τῆς Ὀλλανδίας πλοῦτον, τὸ ὁποῖον κατεσκευάσθη τὸ 1568!

—'Απὸ τοῦ 1776 μέχρι τοῦ 1820 ἀπέκλιθσαν ἀπὸ τῆν Ἑυρώπην εἰς τὰς Ἠνωμένους Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς 280 χιλ. ἄποικοι. Ἀπὸ δὲ τοῦ 1820—1880 ὑπὲρ 8,500,000 ἐκ τούτων τὰ 6,500,000 ἀπεβιβάσθησαν εἰς τὴν πόλιν τῆς Νέας Ὑόρκης. Οἱ ἄποικοι οὗτοι ἐκτός τῆς σωματοειδῆς καὶ διανοητικῆς ἐργασίας των, ἔφερον μεθ' ἑαυτῶν καὶ τὸ μισθικὸν ποσὸν τῶν 6,500,000,000 ταλλήρων, ἧτοι 39 δισεκατομμυρίων δραχμῶν. Δὲν εἶναι ἐπομένως θαυμαστὸν, ὅτι ἡ μετοικεσία αὕτη τὴν μὲν Ἑυρώπην πτωχεύει, τὴν δὲ Ἀμερικὴν πλουτίζει καὶ ὀλιγῶς καὶ διανοητικῶς.

—'Ἐν ἔ τ ε ι Σ ω τ η ρ κ ω εἶναι φράσις, ἧτις σημαίνει ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ εἰσῆγαγε δ' αὐτὴν πρῶτος ὁ αυτοκράτωρ τῆς Γερμανίας Κάρολος ὁ 3ος, αὐτὸν δὲ ἐμψέθησαν οἱ βασιλεῖς τῆς Γαλλίας καὶ μετὰ ταῦτα οἱ τῆς Ἀγγλίας, καὶ τελευταῖον εἰσῆχθη εἰς ὅλας τὰς χριστιανικὰς χώρας τῆς Γῆς.

—'Πτωχὸν τι παιδίον, τὸ ὁποῖον διὰ τῆς τμησότητος, ἐργατικότητος καὶ ἐγχερασίας του ἐκέρδησε τὴν ὑπόληψιν τῶν συμπολιτῶν του, ἐξελέχθη ποτὲ παρ' αὐτῶν Βουλευτῆς. Ἐνθὺ δὲ ὤμειλε ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς Βουλῆς περὶ πολιτικοῦ τινος ζητήματος, εὐγενῆς τις λόρδος ὀργισθεὶς ἐκ τῶν φιλελευθέρων του παρατήρησεν, ἐξεφώνησε, «Σὲ ἐνθουσιάζω, ὅταν ἐλουστράριζες τὰ ὑποδήματα τοῦ πατρὸς μου!» «Μάλιστα, Μιλῶρδε; ἀπεκρίθη ὁ ἐνάρετος ἀνὴρ, ἀλλὰ μήπως δὲν τὰ ἐλουστράριζα καλῶς;» ἡ ἀπάντησις αὕτη ἀπεστόμωσε τὸν ἀγέρωχον εὐγενῆ καὶ τὸν ἔκαμε νὰ καθίσῃ κατησχυμένος. Πόσον ἔν καλὸν προηγούμενον ἀξίζει εἰς τὸν μετέπειτα βίον τοῦ ἀνθρώπου!

Ἀπλῆ ἀκροστιχίς.

Εἶμαι ῥῆσις· λέξεις δύο μόνον μὲ ἀποτελοῦσιν
 Ὅσοι μ' ἔχουσιν εἰς πράξιν εὐτυχεῖς διατελοῦσιν.
 Ὅνομάτων δέκα πέντε τ' ἄρχικὰ μὲ ἀπαρτίζουν,
 Ὅλων τόπων καὶ προσώπων, ἅτινα πάντες γνωρίζουν.
 Πρῶτον εἶναι τοῦ γενάρχου, δεῦτερον τοῦ λόφου, ὅπου
 Ὁ Σωτὴρ μετὰ νεκούργων ἐσταυρώθη τοῦ ἀνθρώπου
 Τρίτον τὸ τοῦ Πατριάρχου, οὗ ἡ πίστις ἐξυμνεῖται
 Τέταρτον τοῦ Ἀποστόλου, ὅστις τῶν ἐθνῶν καλεῖται
 Πέμπτον τοῦ Ἀρχιερέως μετὰ βάρδου βλαστησάσης
 Ἐκτον πόλεως πλουσίας ἐν τῷ μέσῳ τῆς θαλάσσης
 Ἐβδομον τῆς βασιλείας τῆς βυσσῆς ἔθνος ἔθλον

Ὅγδον τοῦ πρωτοκλήτου τῶν ἁγίων Ἀποστόλων Ἐναντον τῆς κέρης, ἧτις πρῶτ' εἰς Ἰακώβ ἐδόθη
 Δέκτον ἐκείνου, ὅστις ἀπ' τὰ Σδόμομα ἐσώθη.

Τὸ ἐνδέκατον προφήτην φλογερότατον ἐμφαίνει
 Τὸ δωδέκατον ἐγκλείει τὰ τῶν ἱερέων γένη.
 Τὸ ἀκόλουθον ἀνθρώπου εἶναι, ὅστις ἐφρονεῖθη
 Διὰ σύζυγον ὀραϊκῆν, ἣν μονάρχης ἐνυμφεῖθη.
 Τὸ προτελευταῖον ἕνα, ὅς ἤρνησάτο τὴν πίστιν.
 Καὶ τὸ τελευταῖον στεῖραν φανερόναι τὴν ἀρετήν.
 Ἐ ἀρχικὰ τῶν ὀνομάτων κατὰ τάξιν ἂν συνήγησεν,
 Τὸ ῥητὸν ἀποτελεῖται στήν καρδίαν νὰ τὸ γράψῃς.
 Δ. Ζ.

Αἶνεγμα.

Τρεῖς συλλαβὴ μὲ γράμματα ἐπτά μ' ἀποτελοῦσι
 Πέντε καὶ δέκα καὶ ἑκατὸν ἑλα ὄμοι δηλοῦσι.
 Δὲν εἶμαι ζῶον ἢ φυτὸν, καὶ ὄμως κἀτι εἶμαι.
 Ἴβέ με κατὰ μέτωπον — ἐνώπιόν σου κείμεναι
 Τὰ δύο πρῶτὰ μου ὄμοι καὶ τελευταῖα δύο
 Ἄν λάβῃς, ἔγεινα ὕψρον, στὸ σῶμά σου εἰσδύω. I. Δ. Ζ.

Λύσις τοῦ αἰνίγματος τοῦ μηνὸς Ἰουνίου.

Ἄστρ — νόμος — Ἄστρονόμος

Τὸ ἔλυσαν Ἀθηναῖοι. Στέφ. Ἐμ. Νικολοῦδης καὶ Μιχαὴλ Ν. Μαργαρίτης. Λεωβόδατος Ἰωάν. Ν. Ἐυρωπαϊκός. Ἀγίου Γ. Παμπούκης. Ἀλεξανδρεῖται Σ. Τραβασάρου.

Λύσις τῆς ἐν τῷ αὐτῷ φύλλῳ ἀκροστιχίδος

Ὀύριος
 Σαούλ
 Ἐμμανουὴλ
 Ἡρα } Ἰερουσαλήμ.

Τὴν ἔλυσαν Ἀθηναῖοι. Γ. Παπαζαφειρόπουλος, Χρ. Ἡρ. Μητσοπούλου. Σύρου Ἄντ. Ἰ. Ἀνδρουλιᾶς. Σμύρνης Δημ. Στάτης.

ΓΕΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1. Ποῖος λέγεται, ὅτι εἶναι ἰσχυρότερος τοῦ ἐκπολιορκούντος πόλιν;
2. Ποῖος βασιλεὺς μετῆρχετο τὸ ἐμπόριον τῶν πιθήκων καὶ ταῶν;
3. Μὲ τί ὀμοιάζει ὁ γέλως τοῦ μωροῦ;

Εἰσοποιήσεις.

Ἄστηρ τῆς Ἀνατολῆς, ἐφημερίς διὰ οἰκογενείας, μὲ ὀραϊκὰς εἰκόνας, ἐπὶ 23 ἡδὴ ἔτη ἐκδόδομένη κατὰ παῶσαν ἑβδομάδα· τὴν συνιστῶμεν εἰς πᾶσαν οἰκογένειαν· συνδρομὴ ἑτησία δρ. 6, ἑξαμηνιαία 3, τριμηνιαία 1,50. Δοκιμάσατε ἐπὶ τρεῖς μῆνας καὶ θὰ τὴν εὐεργετὴ ἀξίαν καὶ καταλλήλων δι' ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας σας.

— Ὅστις κάμει 20 συνδρομητὰς εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῶν Παίδων λαμβάνει τὸν Ἄστέρα δωρεάν ἐπὶ ἕν ἔτος.